

Drømmetur til St. Petersburg

Klar for avfart inn til Russland fra Lappeenranta. Fra venstre Nils Bjørnar Sjøthun, Vidar Bjørkli, Anne Karin Sjøthun, Berit Nymo, Tom Petter Ingebrigtsen, Werner Sundelin og Håvard Lydersen.

– Kan dokker russisk? Gubben i Balsfjord flirer i skjeggstubbene da han hører hvor vi skal. – Joda, vi kan ett ord, lyder det fra Håvard, "Za storovje" (skål)!

Tekst og foto: Vidar Bjørkli

Sola steiker. Den får det til å glinse i lakken på syklene der de står oppstilt utenfor Vollan gjestestue i Nordkjosbotn i Troms. Det er en av disse sjeldne sommerdagene i nord, som vi faktisk har hatt mange av i år.

Vi sitter på gjestestuas uteservering og slurper i oss kaffe, mens reisefebren kribler i kroppen. Vi er klar for sommerens store ekspedisjon. Fra Nordkjosbotn skal fire av oss kjøre til St. Petersburg i Russland, deriblant undertegnede med fruene som passasjer, mens tre skal marsje helt nedover til Jalta på Krimhalvøya, i

Ukraina.

Bare to av oss har vært i Russland før, men ikke til St. Petersburg. Og langt mindre til Jalta. Det er den ultimate drømmeturen som skal realiseres. Kanskje mest av alt for de som skal kjøre den lengste distansen; Werner Sundelin, Nils Bjørnar Sjøthun (Nisse) og Tom Petter Ingebrigtsen. De kjører henholdsvis BMW R1200RT, BMW K1200LT og Moto Guzzi 1100 California.

Det er Werner (62) som har planlagt turen. – Jeg fikk et innfall, sier den entusiastiske motorsyklisten, som startet sin MC-karriere for bare fire år siden. På Krimhalvøya har han avtalt å møte en kompis han ble kjent da han i sin tid jobbet i Nordvest-Russland. Kompisen har lovet ham og turkollegene "full pakke" når de kommer fram.

Selv fikk jeg høre om planene da Werner fortalte om dem på jubileumsfesten til BMW MC-klubben i Troms sist vinter. Min bedre halvdel og jeg ble straks tent på å melde oss på. Sammen med Håvard Lydersen (GSA1200), som er president i klubben, og kona hans Anne Karin Sjøthun (R1200RT), skal vi følge med på etappen til St. Petersburg. Håvard er for øvrig også innehaver av Vollan gjestestue.

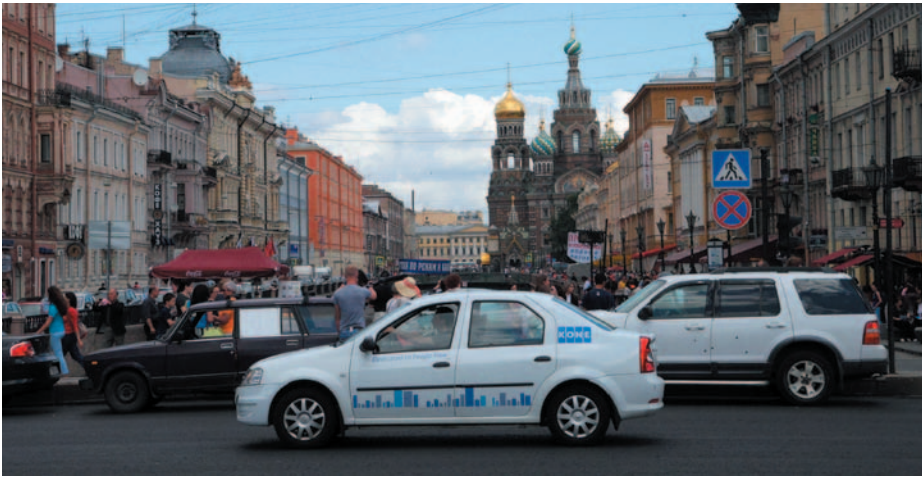
Gode MC-veier

Etter å ha krysset grensa ved Kilpisjärvi, kjører vi det indre av Finland nedover. Utpå kveldinga ruller vi inn i Rovaniemi. 60 mil er tilbakelagt så langt. Vi tar inn på City Hotel. Det første vi gjør er å frekventere hotellets fortreffelige badstu i toppetasjen – med utsikt over byen. Etterpå er det klart for kulinariske utskielser i restauranten, som viser seg å holde imponerende høyt nivå. Ahh, feriefølelsen begynner å sige inn. Det er deilig å være på vei.

Neste dag fortsetter vi mot Joensuu i nordre Karelen. Personlig har jeg aldri kjørt i denne delen av Finland

En typisk russisk veikro

Over alt hvor du snur og vender deg i sentrum av St. Petersburg ser du byggverker som er egnet til å ta pusten fra deg. Spas Na Krovi-kirka er ett av dem

før, og jeg merker at jeg trives. Gode MC-veier, til dels kupert terreng, lange svinger, lite tungtrafikk og hyggelige stoppesteder langs ruta. Mens madammen og jeg velger å ta kveld i Joensuu, fortsetter de andre til Lappeenranta 20 mil lenger sør. Kona og jeg synes 80 mil på en dag på K1300S'en blir vel heftig. 60 får holde.

Jeg har aldri før vært på en skikkelig langtur med 1300S'en. På forhånd fryktet jeg at sittestillinga skulle bli for ekstrem, og at armene skulle si takk for seg. Men dette er veier den tunge sportstoureren er bygget for. Da er det mer slitsomt å kuske den på små og svingete veier. Kona klager heller ikke, der hun sitter bakpå.

Vi treffer de andre igjen i Lappeenranta dagen etter. Lappeenranta er administrasjonssenter i søndre Karelen. En trivelig plass. I gågata koser vi oss med god mat og noen øl på en hyggelig uteservering, mens vi prater om hva morgendagen vil bringe. Da vi kryper til køys, har himmelens sluser åpnet seg.

Inn i Russland

Det er fortsatt grått når vi triller inn på den russiske grensestasjonen dagen etter. En finne forbarmer seg over oss og forteller hvor vi kan finne de nødvendige skjemaer. Så er det å hive seg til med papirarbeidet, og det er ikke rent lite. Før vi har rykket fram i køen og er gjennom, har det gått to-tre timer.

Russiske motorveier. Et kapittel for seg. Vi lærer fort at her er det egne regler som gjelder. Jeg skvatt kraftig til da en hvit varebil plutselig suste forbi meg i rasende fart på veiskulderen på høyre side. Fra da av fulgte jeg påpasselig med i begge spillene.

En kaffetår i idylliske omgivelser. Karelen i Finland er et naturskjønt område.

Berit vrir de gjennomvåte hanskene under en stopp ved en av bensinstasjonene på strekningen mot St. Petersburg.

Vi oppdaget også at det var en fordel å ligge godt til høyre i eget kjørefelt, både av hensyn til travle russere som ville forbi og av hensyn til biler som tok forbi kjøring i motgående retning.

Regnet tiltok i styrke jo lenger sør vi kom. I de beste byene måtte vi søke ly inne på bensinstasjoner. Vannet fløt som elver på motorveien og sideveiene. Enkelte steder måtte vi bremse opp og svinge forbi digre dammer som hadde dannet seg i kjørefeltet. Hvor dype de var og hva som skjulte seg under overflata, kunne man bare spekulere i. Hanskene var til å vri, og membranen på kjøredressen truet med å gi opp kampen med vannmassene. Men vi frøs heldigvis ikke, takket være en temperatur som holdt seg jevnt på 18 grader.

– En kjøretur på grensa til det forsvarlige, oppsummerte reiseleder Werner da vi endelig, seint på ettermiddagen, kunne trille inn foran hotellet vårt, Park Inn Pulskovskaya i St. Petersburg, like ved Seiersplassen. – Det gikk bra, men det var pinadø utfordrende, sa Nisse. Han fant diskret fram vodkaflaska han hadde kjøpt i Muonio. – Nå har vi ærlig fortjent en "ankerdrum", forkynte han.

Etter å ha vasket av oss søle og eksos og skiftet til tørre klær, gjorde det underverker å innta den første halvliteren i hotellets bar. Lengre bak i det digre hotellkomplekset fant vi veien til en perle av en japansk restaurant, som serverte både sushi, fisk og kjøtt i rikelige porsjoner til hyggelige priser.

St. Petersburg

På forhånd hadde vi hørt og lest mye om St. Petersburgs skjønnhet. "En by som skulle være Peter den stores utstillingsvindu mot vesten", er det blitt sagt. Alt stemte på en prikk da Berit og jeg kom opp fra undergrunnsstasjonen etter å ha tatt metroen til sentrum dagen etter ankomst. Byen ga sterke inntrykk fra første stund. Bare det å se de forgylte og fargerike kuppene på Spas Na Krovi-kirken tok nesten pusten fra oss. Snudde vi oss 180 grader, så vi rett mot den vakre Kazan-katedralen. Vår spasertur endte opp ved det overveldende Vinterpalasset. Køene var lang av folk som ventet på å slippe inn. Vi valgte i stedet en båttur på Neva og i kanalene.

Dessverre fikk vi bare denne ene dagen til sightseeing i St. Petersburg. Neste dag var tida kommet for oppbrudd. Werner, Nisse og Tom Petter tok fatt på den videre ferden mot Jalta. Vi andre satte kursen mot Estland og opphold på spahotell ved feriestedet Narva-Joesuu. Det var langt fra verst det heller. Anne Karin og Håvard ble i en dag før de måtte videre mot Norge. Berit og jeg hadde booket oss for tre overnattinger. Det ble et herlig opphold med rikelige doser av spa, massasje, soling, bading og utsøkt mat. Med sine behagelige temperaturer tilpasset oss nordboere er Baltikum virkelig et alternativ til Syden. På hjemveien stoppet vi en dag i Tallinn. Også det en by å anbefale.

Vel hjemme viste triptelleren at vi hadde kjørt 3.800 kilometer i løpet av de 11 dagene vi hadde vært borte. Det ga en god følelse å vite at vi hadde tatt utfordringen, – og fullført.

Her har vi gjort en stopp ved motorveien for å sjekke kartet før vi kommer inn på den store ringveien rundt St. Petersburg. Fra venstre Håvard, Anne Karin, Tom Petter og Berit.